

- obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2, w celu usunięcia oczywistych błędów, którymi dotknięta jest ta decyzja;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2009) 428 wersja ostateczna z dnia 28 stycznia 2009 dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG w sprawie COMP/39406 — Przewody morskie w zakresie, w jakim uznano w niej, iż skarżąca uczestniczyła w popełnieniu jednego ciągłego naruszenia prawa w sektorze przewodów morskich na terenie EOG, polegającego na koordynowaniu przetargów, ustalaniu cen, ustalaniu kwot, ustalaniu warunków sprzedaży, dokonywaniu geograficznego podziału rynku, a także wymianie poufnych informacji dotyczących cen, wielkości sprzedaży i ofert przetargowych. Ponadto skarżąca domaga się obniżenia kwoty nałożonej na nią grzywny.

W uzasadnieniu swych żądań skarżąca podnosi dwa zarzuty.

Po pierwsze podnosi ona, iż uprawnienie Komisji do nakładania grzywn w odniesieniu do wszelkich okresów poprzedzających dzień 21 czerwca 1999 r. uległo przedawnieniu zgodnie z art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003, gdyż według skarżącej Komisja popełniła oczywisty błąd co do okoliczności faktycznych oraz naruszyła prawo uznając, że skarżąca dopuściła się jednego ciągłego naruszenia prawa.

Po drugie skarżąca utrzymuje, iż po stronie Komisji nie istnieje uzasadniony interes w deklaratywnym ustalaniu popełnienia naruszenia prawa w odniesieniu do pierwszego okresu, który zakończył się w maju 1997 r.

Na poparcie swej skargi, skarżący podnosi pięć argumentów co do prawa.

Po pierwsze, twierdzi on, iż Parlament dokonał niewłaściwej wykładni oraz niewłaściwie zastosował art. 14 Przepisów dotyczących zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego (zwanymi dalej „przepisami KDP”) między innymi poprzez dążenie do narzucenia skarżącemu, ze skutkiem wstecznym, uciążliwych wymagań, podczas gdy w odnośnym czasie wymagania takie nie były nigdy stawiane posłom do Parlamentu Europejskiego, a także poprzez brak dokładnego wskazania, który dokładnie wydatek uznaje się za nienależycie poczyniony.

Po drugie, podnosi on, iż Parlament oparł się na rzekomym „konflikcie interesów”, naruszając tym samym zasadę pewności prawa, gdyż działał on w sposób niezgodny z wcześniejszymi zwyczajami i praktykami, w sposób niespójny z jego opublikowanymi przepisami, a także bez wskazania jasnych i przejrzystych standardów. Skarżący twierdzi, iż decyzja Parlamentu pozbawiona jest jakiegokolwiek podstawy prawnej lub faktycznej.

Po trzecie, skarżący argumentuje, iż Parlament nie przestrzegał podstawowych wymogów proceduralnych określonych w art. 27 przepisów KDP, między innymi dotyczących: uprzedniego zasięgnięcia opinii kwestorów, uzasadnienia okoliczności wskazujących na „nadzwyczajny przypadek”, wysłuchania skarżącego przed wydaniem decyzji, jak również wymogu, by decyzję podjęło Biuro.

Po czwarte, twierdzi on, iż strona pozwana bez podstawy prawnej dążyła do odzyskania podatku VAT od skarżącego.

Na koniec skarżący twierdzi, iż Parlament przedwcześnie przedstawił sprawę skarżącego OLAF-owi, naruszając tym samym prawo skarżącego do obrony oraz bez podstawy prawnej ani uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2009 r. — Dover przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-149/09)

(2009/C 141/108)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Densmore Ronald Dover (Borehamwood, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: D. Vaughan, QC barrister, M. Lester, barrister i M. French, solicitor)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- przyjęcie, na podstawie art. 64 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji, środków organizacji postępowania wskazanych w skardze;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi w niniejszej sprawie przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Za pomocą niniejszej skargi skarżący żąda stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu nr D(2009) 4639 z dnia 29 stycznia 2009 r. w przedmiocie windykacji diet asystenckich.

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2009 r. — Ningbo Yonghong Fasteners przeciwko Radzie

(Sprawa T-150/09)

(2009/C 141/109)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ningbo Yonghong Fasteners Co. Ltd United (przedstawiciele: F. Graafsma and J. Cornelis, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych

elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾ wskutek naruszenia art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 384/96⁽²⁾ oraz oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych przy odmowie uwzględnienia wniosku skarżącej o traktowanie na zasadach rynkowych („MET”).

Skarżąca podnosi po pierwsze, że Komisja nie podjęła decyzji w przedmiocie MET w przewidzianym w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 384/96 terminie. Skarżąca wskazuje, że podejmując decyzję po uzyskaniu wszystkich informacji żądanych w kwestionariuszu antydumpingowym, Komisja naruszyła przewidziany w ww. przepisie obowiązek mający zagwarantować, że kwestia czy producent spełnia kryteria MET nie zostanie rozstrzygnięta na podstawie jej wpływu na obliczenie marginesu dumpingu.

Po drugie skarżąca podnosi, że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie stwierdzając, że ponoszone przez skarżącą koszty stanowiącej zasadniczy element procesu produkcyjnego walcówki stalowej nie odzwierciedlają w istotny sposób wartości rynkowej w świetle art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 384/96. Ten oczywisty błąd w ocenie jest skutkiem naruszenia przez Komisję i Radę obowiązku należytej staranności i właściwego zarządzania, wskutek niestarannego i stronniczego badania dostarczonych im dowodów.

Wreszcie, skarżąca podnosi, że dokonana przez Radę wykładnia art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 384/96 jest niedopuszczalna i stanowi naruszenie tego przepisu. Ponadto skarżąca podnosi, że dokonana przez Radę wykładnia art. 2 ust. 7 lit. b) i c) nie tylko nie uwzględnia okoliczności, że ocena MET powinna być dokonana na poziomie konkretnego przedsiębiorstwa, lecz również nakłada na skarżącą bezzasadny ciężar dowodu. Ponadto zdaniem skarżącej, dokonana przez Radę wykładnia czyni możliwość dostosowania zniekształconych szczególnie sytuacją rynkową kosztów produkcji zbędną, i jako taka pozostaje w sprzeczności z obowiązkiem dokonywania wykładni przepisów prawa wspólnotowego zgodnie z ich kontekstem i celem.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009 L 29, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2009 r. — ISDIN przeciwko OHIM — Pfizer (ISDIN)

(Sprawa T-153/09)

(2009/C 141/110)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: ISDIN, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat M. Esteve Sanz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Pfizer Ltd (Sandwich, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie R 390/2008-1;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie R 390/2008-1 w części dotyczącej unieważnienia zarejestrowanego wspólnotowego znaku towarowego będącego przedmiotem wniosku o unieważnienie dla określonych towarów z klasy 5; oraz
- obciążenie strony pozwanej i — w razie potrzeby — Pfizer Ltd kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy

znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Słowny znak towarowy „ISDIN” dla towarów z klas 3 i 5

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Pfizer Ltd

Decyzja Wydziału Unieważnień: Częściowe unieważnienie sporzonego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 73 rozporządzenia Rady nr 40/94⁽¹⁾ (obecnie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009) oraz zasady 50 ust. 2 lit. h) rozporządzenia Komisji nr 2868/95⁽²⁾, ponieważ Izba Odwoławcza nie dopełniła obowiązku uzasadnienia w zakresie występującego w przypadku kolidujących ze sobą znaków prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) (obecnie art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009) i art. 74 (obecnie art. 76 rozporządzenia nr 207/2009) rozporządzenia Rady nr 40/94, w zakresie w jakim Izba Odwoławcza odmówiła uwzględnienia ograniczenia dokonane przez zgłaszającego w piśmie przedstawiającym podstawy odwołania i w wyniku tego stwierdziła ogólnie, że towary oznaczone kolidującymi ze sobą znakami są identyczne. Posiłkowo naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, w zakresie w jakim zaskarżona decyzja odnosi się do określonych towarów z klasy 5. Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, w zakresie w jakim Izba Odwoławcza utrzymała w mocy decyzję Wydziału Unieważnień w odniesieniu do towarów początkowo objętych zgłoszeniem zakwestionowanego znaku towarowego.

⁽¹⁾ Zastąpionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).